

Arrest

nr. 266 967 van 20 januari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61 b5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De Raad kan zich aansluiten bij de nota waar hierin de nuttige feiten worden opgelijst als volgt:

“(…) Verzoekende partij arriveerde in België op 14.10.2020.

Verzoekende partij huwde op 13.05.2019 te Osmanyurt met mevr. M.D., die sinds 14.02.2012 de Belgische nationaliteit bezit.

Op 23.02.2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische echtgenote, mevr. M.D..

Op 29.04.2021 werden twee akten van aangifte van erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand opgemaakt, waarbij verzoeker aangaf de minderjarige kinderen van mevr. M.D. te willen erkennen als zijn kinderen.

Het gaat concreet om:

- H.I.D., geboren te Dendermonde op X
- U.D., geboren te Dendermonde op X

(...)

Na advies door het Openbaar Ministerie werden op 04.06.2021 de erkenningsakten van de kinderen, H. en U.D. opgemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand. (...)"

Op 17 augustus 2021 trof verweerder de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2021 werd ingediend door:

Naam: U.

Voornamen: I.R.

Nationaliteit: Unie der Soc. Sovjetrep.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Osmanyurt

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw D.M. met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- Attest van het OCMW te Dendermonde dd. 12.01.2021 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt.
- Attest van het OCMW te Dendermonde dd. 5.01.2021 op naam van D.A. waaruit blijkt dat deze persoon geen financiële steun ontvangt.
- Maandelijks kostenoverzicht (zelf geschreven)
- Aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten van 2019, aanslagjaar 2020 op naam van de referentiepersoon
- Uitkering schoonvader (FOD sociale zekerheid + mantelzorg) periode oktober 2020 - december 2020
- Inkomsten schoonmoeder bij werkgever OCMW Dendermonde periode september 2020 - november 2020
- Bewijs betaling kinderbijslag (januari 2021)

Betrokkenen leggen als bewijs van inkomsten van de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting voor. Echter, dit aanslagbiljet gaat over de inkomsten van het jaar 2019. Dit betreffen geen bewijzen van recente inkomsten. Bovendien blijkt dat zij toen over geen inkomsten beschikte.

In hoeverre de referentiepersoon beroep zou kunnen doen op een werkloosheidsuitkering blijkt niet uit het dossier. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit bepalen. DVZ kan niet bepalen in welke mate een referentiepersoon aan de voorwaarden voldoet om werkloosheidsuitkering te kunnen krijgen, noch ter waarde van welk bedrag. Indien de referentiepersoon actueel geniet van een werkloosheidsuitkering, kan deze vorm van inkomsten enkel weerhouden worden indien zij bewijzen aanbrengt waaruit blijkt dat zij redelijke inspanningen doet om een job te vinden, quod non.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dus geen zicht op het huidig netto- inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Verder leggen betrokkenen nog een betalingsbewijs voor van het kindergeld dat de referentiepersoon ontvangt. Echter, bij het beoordelen van de bestaansmiddelen wordt geen rekening gehouden met kinderbijslagen.

Een behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.

Met de bewijzen van inkomsten van derden (schoonmoeder en schoonvader kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Bovendien staat op de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) duidelijk vermeld dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd. Betrokkene diende dus wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op: "Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van:

- artikel 40ter §2, eerste lid, 1°, artikel 40ter §2, eerste lid, 2°, artikel 40ter §2, derde lid en artikel 42 §1, al. 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;
- de administratieve rechtsbeginselen van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen inzonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, en het algemeen rechtsbeginsel van de proportionaliteit en zorgvuldigheid;"

Verzoeker betoogt als volgt:

“1.1. Juridisch kader en rechtsprincipes

Overwegende dat overeenkomstig artikel 40ter §2, eerste lid 1,1° van de wet van 15 december 1980 de echtgenoot van een Belg recht heeft op gezinshereniging indien wordt voldaan aan de opgesomde voorwaarden in dat artikel als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. ”

Dat het artikel 42 §1, al. 2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. ”

Dat het artikel 40ter §2, eerste lid, 2° vreemdelingenwet betreffende de ouders van minderjarige Belgen bepaalt:

‘2° de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. ”

Dat artikel 40ter §2, derde lid nog omtrent de ouders van minderjarige Belgen stelt:

“Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. ”

Overwegende dat overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet alle administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn;

Dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden;

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwestieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven);

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing;

Dat krachtens de algemene rechtsbeginselen van de zorgvuldigheid, de nauwkeurige voorbereiding van het nemen van bestuurshandelingen en de plicht om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, de tegenpartij in de motivering van de bestreden beslissing moet aantonen alle relevante elementen die tijdig zijn overgemaakt aan het bestuur, in de beoordeling van de aanvraag te hebben betrokken.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur ook een verplichting van zorgvuldigheid oplegt aan het bestuur, wat ook een verplichting inhoudt van het opzoeken en evalueren van de pertinente feiten, wat reeds lang werd vooropgesteld als beginsel door de Raad van State (zie b.v. C.E., 23 februari 1966, nr. 58.328 en C.E., 31 mei 1979, nr. 19.671 en C.E., Claeys, nr. 14.098 van 29 april 1970);

1.2. Eerste onderdeel: Betreffende de bestaansmiddelen van Mevrouw D., de echtgenote van verzoeker

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie en met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet die de voorwaarde stelt van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt gesteld dat de tegenpartij geen zicht heeft op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon en dat er niet afdoende zou kunnen worden beoordeeld of de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, verwijzende naar de verplichting dat het toekomt aan verzoeker om zijn aanvraag te actualiseren;

Dat als bewijs van bestaansmiddelen de volgende stukken werden overgemaakt bij de aanvraag tot gezinshereniging:

- Attest van samenstelling van gezin.*
- Attest van de mutualiteit betreffende Mevrouw D.Z..*
- Loonfiches van Mevrouw D.E..*
- Bewijs van betaling van kinderbijslag.*
- Attest van OCMW op naam van Meneer D.A..*
- Attest van OCMW op naam van Mevrouw D.M..*
- Aanslagbiljetten van Mevrouw D.M. en van Meneer D.A..*
- Individuele behoeftenanalyse.*
- Bewijzen van betaling van vervangingsinkomsten tegemoetkoming voor gehandicapten en van toelage mantel- en thuiszorg.*
- Kopie van huurovereenkomst en betalingswijzen van huur.*
- Betalingsbewijzen van elektriciteit, internet en tv.*

Dat deze documenten dateren van rond de datum van indiening van de aanvraag, namelijk van februari 2021;

Dat aan de verzoekende partij wordt verweten dat er geen actuele stukken worden voorgelegd maar met onder andere verwijzing naar het aanslagbiljet personenbelasting over de inkomsten van 2019, wat geen bewijs zou zijn van recente inkomsten;

Dat verzoeker geen ander aanslagbiljet kon voorleggen van zijn echtgenote dan dat aanslagbiljet betreffende de inkomsten 2019, gezien zij dit pas verkregen hebben in oktober 2020 en zij nog niet in het bezit zijn, tot op de dag van vandaag, van het aanslagbiljet betreffende de inkomsten van 2020;

Dat dit deel van de motivering dus als adequaat kan worden beschouwd want het kan hem niet ten kwade worden geduid dat zij nog niet het aanslagbiljet hebben ontvangen over de inkomsten van 2020 van de referentiepersoon;

Dat de referentiepersoon tot in augustus 2020 niet over eigen persoonlijke inkomsten heeft beschikt, omdat zij pas nadat de bestreden beslissing werd genomen een arbeidsovereenkomst heeft ondertekend met het OCMW van Dendermonde (stuk 5) en dit op 17 augustus 2021 op basis van artikel 60 van de OCMW-wet;

Dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk 17 augustus 2021 de inkomstensituatie van verzoekster ongewijzigd was en dus moet gebaseerd worden op de stukken die

reeds werden overgemaakt met de aanvraag tot indiening van de gezinshereniging op 2 februari 2021 en die gebaseerd waren op de inkomsten van de andere gezinsleden, namelijk de schoonmoeder van verzoeker, die een maandelijks loon heeft van 1.103,16 euro, waarbij dan nog een integratie vervangende tegemoetkoming voor gehandicapten moet worden toegevoegd voor de schoonvader van verzoeker van maandelijks 985,- euro en een maandelijks toelage van 130,- euro voor mantelzorg;

Dat het gezin over een maandelijks inkomen beschikken van een totaal van 3.396,- euro (met inbegrip van de kinderbijslag die deel uitmaken van het gezin op dat moment en dit volgens een individuele behoeftenanalyse en berekening die zij zelf hebben gemaakt (zie stuk 15 in bijlage van het gemotiveerd schrijven van de raadvrouw van verzoeker van 2 februari 2021: stuk 2);

Dat op basis van deze berekening wordt aangetoond dat zij een beschikbaar bedrag hebben maandelijks van 2.958,- euro, na aftrek van hun zeer beperkte huur van 242,- euro en de maandelijks kosten van 438,- euro;

Dat gedurende lange tijd de referentiepersoon, de echtgenote van verzoeker over geen eigen inkomsten beschikte en ook niet over een leefloon, gezien het geheel van inkomsten van het gezin hen toeliet om te voldoen aan hun behoeften en dus stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen aan te tonen (stuk 2);

Dat ook werd meegedeeld door de verzoeker dat er stappen werden ondernomen voor de overschrijving en erkenning van de huwelijksakte tussen verzoeker en de referentiepersoon en dat hij ook zijn kinderen zou erkennen naderhand (stuk 2);

Dat in het 2de onderdeel wordt ingegaan op het feit dat verzoeker ook heeft gemeld dat zijn kwalificatie is gewijzigd sinds hij zijn kinderen heeft kunnen erkennen die de Belgische nationaliteit hebben en dat hij dus ouder is van kinderen met de Belgische nationaliteit, zodat dit is meegedeeld aan de tegenpartij met een mail van 11 juni 2021 (stuk 4, waarbij de kopie van de geboorteakten werden overgemaakt van zijn kinderen);

Dat in het 2de onderdeel van het middel zal worden uiteengezet dat hier absoluut geen rekening mee is gehouden en dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat verzoeker ook de hoedanigheid heeft van een ouder van een Belgisch minderjarig kind waarbij de voorwaarde bepaalt in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° niet van toepassing is;

Dat wat betreft zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgisch referentiepersoon er echter niet op adequate wijze kan worden beweerd door de tegenpartij dat men geen zicht zou hebben op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon en dat er niet afdoende zou kunnen worden beoordeeld of zij beschikken over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen;

Dat de situatie van het gezin intussen wel is gewijzigd, omdat zij sinds zeer recent enkel nog samen wonen als gezin met hun minderjarige kinderen en niet meer met de schoonmoeder, schoonvader en twee zussen van de referentiepersoon en de broer van de referentiepersoon, maar er kan niet worden verweten aan verzoeker dat dit nog niet werd meegedeeld, gezien het de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon pas werd ondertekend op datum van 17 augustus 2021, wat exact de datum is van het nemen van de bestreden beslissing (stukken 1 en 5);

Dat het voor zich spreekt dat de verzoeker dit nieuwe element zou hebben overgemaakt aan de tegenpartij indien hij daar materieel de mogelijkheid toe zou hebben gehad, maar er kan van hem niet het onmogelijke worden verwacht door een nieuw stuk, in casu de arbeidsovereenkomst over te maken aan de tegenpartij als ook een nieuw attest van samenstelling van gezin, elementen die pas geldig zijn vanaf 17 augustus 2021, waardoor zij nu maandelijks over een inkomen beschikken van 1.741,- euro, voor hun gezin als echtgenoten en met twee minderjarige kinderen ten laste;

Dat het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en inzonderheid het rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid oplegt aan de tegenpartij dat indien zij zich onvoldoende geïnformeerd acht, de verzoeker uit te nodigen om bijkomende elementen en stukken over te maken;

Dat de bestreden beslissing enkel wijst naar het feit dat zij niet bevoegd is om vast te stellen of de referentiepersoon beschikt over een werkeloosheidsuitkering of daar beroep op kan doen, wat geen adequate motivering is;

Dat in dit opzicht moet worden herinnerd aan de beginselen wat betreft de individuele behoeftenanalyse die moet worden uitgevoerd door de tegenpartij in toepassing van artikel 42 van de Vreemdelingenwet;

Dat het artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

Dat het geen getuige is van een gedegen onderzoek en ook duidelijk een schending is van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid gezien de tegenpartij niet het nodige heeft gedaan om aan verzoeker bijkomende inlichtingen en bijkomende documenten te vragen in verband met eventuele eigen inkomsten van verzoeker (die er echter niet zijn) en zijn echtgenote, als ook inlichtingen en documenten over het huidige maandelijks inkomen, gelet op het sluiten van een arbeidsovereenkomst op dezelfde datum als het nemen van de bestreden beslissing;

Dat een gedegen behoeftenanalyse die tot de verantwoordelijkheid behoort van de tegenpartij veronderstelt dat men uitgaat van geactualiseerde en correcte informatie en dat men zich niet baseert op hypotheses en veronderstellingen;

Dat het artikel 42 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de tegenpartij verplicht om alle bescheiden en inlichtingen nuttig voor de individuele behoeftenanalyse, te doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid, wat een principe is dat al werd bevestigd door de Raad van State (RvS, 5 juni 2018, nr. 12.881) en ook herhaalt door de RvV in een arrest van 25 april 2019 (nr. 220.259);

Dat in voormeld arrest van de RvV specifiek over de behoeftenanalyse werd geoordeeld dat DVZ niet kan voldoen aan zijn verplichting krachtens artikel 42 van de Vreemdelingenwet door enkel te laten vermelden op de bijlage 19ter "voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon van een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.";

Dat DVZ in dit arrest volhield dat deze vermelding op de 19ter voldoende zou zijn en dat zij hiermee voldoende onderzoek zou hebben gevoerd en ook voldoende duidelijk zou hebben gemaakt aan de vreemdeling welke stukken zouden moeten worden overgelegd;

Dat de RvV deze zienswijze echter niet volgde en oordeelde dat het niet redelijk is van DVZ dat men verwacht van een vreemdeling dat:

- hij bij het indienen van een verblijfsaanvraag opzoeking doet in de wetgeving om te achterhalen wat precies het geïndexeerd referentiebedrag is van 120% van het leefloon;*
- hij vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht;*
- hij vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de grens van 120% van dit bedrag te bereiken;*
- en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoeftenanalyse en hiervoor reeds inlichtingen overmaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven;*

Dat de Raad van State reeds heeft gesteld voorheen dat DVZ tijdens het onderzoek van de aanvraag gezinshereniging, na vastgesteld te hebben welke bestaansmiddelen in aanmerking genomen kunnen worden genomen, aan de vreemdeling moet vragen alle nuttige elementen over te maken om het individuele bedrag vast te stellen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand (RvS, 5 juni 2018, nr. 12.881);

Dat in vele arresten de RvV en de Raad van State beslissingen heeft veroordeeld van DVZ waaruit niet blijkt dat de DVZ een individuele behoeftenanalyse heeft uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin;

Dat talrijke rechtspraak hierover al een duidelijk standpunt hierover inneemt in die zin (RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310);

Dat het onterecht is dat de tegenpartij stelt dat er geen voldoende elementen zouden zijn voorgelegd over het inkomen van de referentiepersoon en de inkomsten van het gezin zodat de behoeftenanalyse niet zou kunnen gebeuren;

Dat blijkt uit de talrijke stukken van alle gezinsleden waarvan verzoeker tot recent deel van uitmaakte, dat wel degelijk alle bewijzen van inkomsten van alle gezinsleden werden overgemaakt (stuk 2);

Dat het dus aan de tegenpartij toe kwam om rekening te houden met al deze elementen en te motiveren waarom op basis van de behoeftenanalyse en alle stukken overgemaakt betreffende de inkomsten van de gezinsleden van verzoeker er niet zou kunnen worden geoordeeld dat de individuele behoeftenanalyse aantoont dat zij wel degelijk beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen;

Dat nogmaals, gelet op het feit dat de echtgenote van verzoeker op P augustus een arbeidsovereenkomst heeft gesloten, op dezelfde datum als het nemen van de bestreden beslissing niet kan worden verweten dat zij deze elementen nog niet had overgemaakt, gezien zij deze onmogelijk kon overmaken voor het nemen van de bestreden beslissing;

Dat de tegenpartij probeert zich te onttrekken aan zijn verplichting om deze individuele behoeftenanalyse uit te voeren op basis van de stukken die werden overgemaakt door de verzoeker;

Dat het ook volkomen onterecht is dat er wordt beweerd dat deze behoeftenanalyse overbodig zou zijn omdat er onvoldoende informatie zou zijn verstrekt geweest over het inkomen van de referentiepersoon en dat de toetsing niet zou kunnen gebeuren;

Dat wordt gesteld dat met bewijzen van inkomsten van derden zoals de schoonmoeder en de schoonvader geen rekening kan worden gehouden met de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat het aan de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken;

Dat deze redenering misschien wel klopt om aan te tonen of men voldoet aan de voorwaarde van de voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, maar dit is niet zomaar transposeerbaar op artikel 42, lid 2 van de Vreemdelingenwet, die stelt dat de minister of zijn gemachtigde, als niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter, moet nagaan op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en dat hierbij de minister of gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid die nuttig zijn voor het bepalen van dit bedrag;

Dat het artikel 42 dus niet bepaalt dat men enkel kan rekening houden met de inkomsten van de referentiepersoon, maar dit artikel voorziet als criterium dat moet worden bepaald welke bestaansmiddelen "zij" (d.i. de burger van de Unie en diens familieleden) nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden;

Dat op het moment van het indienen van de aanvraag en tijdens de behandeling van de aanvraag tot op de datum van de bestreden beslissing de stukken zoals overlegd door de verzoeker in verband met de inkomsten van zijn schoonmoeder en schoonvader en ook de andere stukken waarmee zijn rekening gehouden bij de individuele behoeftenanalyse die zij zelf hebben opgemaakt moesten worden onderzocht in het kader van de verplichting opgelegd door artikel 42, lid 2 van de Vreemdelingenwet, wat de tegenpartij heeft nagelaten te doen;

Dat de inkomsten waarover de schoonmoeder en schoonvader beschikken en die zijn overgemaakt door de verzoeker dus wel degelijk in aanmerking moesten worden genomen bij het onderzoek bij de individuele behoeftenanalyse, wat de tegenpartij volledig heeft nagelaten te doen;

Dat dit een kennelijk gebrek aan motivering is en dus een schending uitmaakt van de formele motiveringsvereiste in strijd met de artikelen 42, lid 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, als ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat de motivering van de bestreden beslissing ook een kennelijk gebrek aan materiële motivering uitmaakt namelijk een schending van het artikel 42, lid 2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Dat bovendien in verschillende arresten reeds werd geoordeeld door de RvV dat ook rekening moet worden gehouden met bestaansmiddelen van een ander inwonend familielid, zolang de gezinshereniger kan beschikken over die inkomsten (zie RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 136.363 van 15 januari 2015 en RvV nr. 65747 van 24 augustus 2011;

Dat in een arrest van 30 oktober 2020 (RvV 30 oktober 2020, nr. 243.504) de RvV, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State (nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019) naar de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders en dat de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn moeten worden geïnterpreteerd in lijn met rechtspraak van het Hof van Justitie;

Dat in een arrest van 3 oktober 2019 het 1° lof van Justitie duidelijk heeft gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoelt in de Gezinsherenigingsrichtlijn geen beslissend criterium is (zie HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18,X/Belgische staat);

Dat conform deze rechtspraak moet ook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aldus geïnterpreteerd worden en is de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium (zie arrest 15 februari 2021, nr. 249.056);

Dat dus uit de boven geciteerde rechtspraak blijkt dat ook de inkomsten van de andere familieleden moeten in aanmerking worden genomen en dat de inkomsten niet noodzakelijk afkomstig moeten zijn enkel van de referentiepersoon om het voldoende, regelmatig en stabiel karakter te bepalen van de inkomsten van het gezin;

Dat de tegenpartij volledig in gebreke blijft om de concrete behoeftenanalyse uit te voeren op basis van de stukken die zijn overgemaakt door verzoeker omtrent de inkomstensituatie van het gezin op het moment van indienen van de aanvraag en tijdens de duur van behandeling van de aanvraag zoals deze zijn voorgelegd aan de tegenpartij;

Dat het dus in strijd is met bovengeciteerde rechtspraak en een kennelijk gebrekkige motivering en een kennelijke appreciatiefout uitmaakt te stellen dat met de bewijzen van inkomsten van de schoonmoeder en de schoonvader geen rekening zou mogen worden gehouden;

Dat de enkele verwijzing naar het feit dat op de bijlage 19ter duidelijk vermeld staat dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd niet volstaat in dat opzicht, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18, Xt. Belgische Staat, dat stelt dat het niet moet gaan om uitsluitend eigen inkomsten van de referentiepersoon maar ook inkomsten kunnen zijn die door een derde aan de aanvrager ter beschikking worden gesteld, zodat ook de inkomsten van de schoonmoeder en de schoonvader van verzoeker kunnen en moeten in aanmerking worden genomen voor de beoordeling van het stabiel, regelmatig en toereikend karakter van de inkomsten van het gezin van verzoeker;

Dat het bovendien ook vaste rechtspraak is dat tewerkstelling op basis van artikel 60 OCMW-wet, wat het geval is voor de echtgenote van verzoeker op de datum van het nemen van de beslissing ook in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van bestaansmiddelen bij een aanvraag gezinshereniging (zie RvV, nr. 99.704 van 25 maart 2013; RvV, nr. 132.653 van 31 oktober 2004; RvV, nr. 135.900 van 7 januari 2015; RvV nr. 196.114 van 5 december 2017);

Dat ook al kon deze tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet nog niet in aanmerking worden genomen door de tegenpartij, dan staat toch vast dat ook op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, het precieze moment waarop de inkomenssituatie van verzoeker wijzigde, er ook

nog is voldaan aan de vereiste van voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen, doordat zij nu over een maandelijks loon beschikken van 1.612,10 € (stuk 7);

Dat echter rekening houdend met de inkomsten van de andere gezinsleden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing er wel degelijk ook moest worden vastgesteld dat zij beschikken over voldoende stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, rekening houdend met alle inkomsten van alle familieleden van het gezin op basis van de stukken die toen in het bezit waren van de tegenpartij;

Dat het daarom kennelijk onredelijk is dat de tegenpartij daar geen rekening mee heeft mee gehouden, zich verschansend achter het argument dat er geen actuele informatie zou voorliggen van de inkomsten van enkel de Belgische referentiepersoon, wat een kennelijk gebrek aan motivering is en een schending van het redelijkheidsbeginsel, als ook een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid, in combinatie met een schending van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 42 van de Vreemdelingenwet;

Dat er duidelijk sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en ook van het administratief rechtsbeginsel dat de tegenpartij verplicht om rekening te houden met alle elementen van het dossier om op die manier een correcte en individuele behoeftenanalyse uit te voeren, zodat de bestreden beslissing ook duidelijk blij geeft van een kennelijke appreciatiefout en een niet-adequate materiële en onafdoende motivering, in strijd met de artikelen 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet;

1.3. Tweede middel: Betreffende de hoedanigheid van ouder van twee Belgische minderjarige kinderen

Dat de bestreden beslissing absoluut met geen woord spreekt over het feit dat verzoeker ook ouder is van twee Belgische minderjarige kinderen, [H.] en [U.], die beiden zijn geboren in Dendermonde en die ook deel uitmaken van het gezin (stuk 6);

Dat met een mail van 11 juni 2021 aan de tegenpartij werd gemeld dat zijn twee kinderen de Belgische nationaliteit hebben en dat hij de kinderen heeft kunnen erkennen (stuk 4);

Dat daarnaast ook werd gewezen op het feit dat er met de aanvraag gezinshereniging ook bewijzen werden voorgelegd van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen;

Dat aldus naast de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgisch onderdaan in toepassing van artikel 40ter §2, 1°, de verzoeker ook de hoedanigheid heeft ingeroepen van ouder van een Belgisch minderjarig kind die zijn identiteit bewijst en die de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezelt of zich bij hen voegt op grond van artikel 40ter §2, 2° van de Vreemdelingenwet;

Dat het artikel 40ter geen voorwaarde oplegt van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen als het gaat om gezinshereniging met minderjarige Belgen en dus de indiening van een aanvraag als vader of moeder van een minderjarige Belg, gezien het artikel 40ter §2, lid 2 bepaalt dat de familieleden bedoelt in het eerste lid, 1° (dus o.a. de echtgenoot van de Belg) moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij duidelijk wordt gemaakt dat dit niet geldt voor de familieleden zoals omschreven in artikel 40ter, §2, 2°, namelijk de vader en moeder van een minderjarige Belg;

Dat de motivering van de bestreden beslissing over het beweerd gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dus helemaal niet van toepassing is op de ingeroepen hoedanigheid van vader van minderjarige Belgische kinderen, waarvoor deze voorwaarde van bestaansmiddelen niet geldt;

Dat bovendien ook niet wordt onderzocht en gemotiveerd waarom verzoeker geen recht op verblijf zou kunnen laten gelden en niet zou voldoen aan de door de wet gestelde voorwaarden om te genieten op een recht op verblijf van meer dan drie maanden in zijn hoedanigheid van ouder van een minderjarig Belgisch kind, wat een kennelijk gebrek aan formele motivering is in combinatie met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dus een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;

Dat ondergeschikt het ook een kennelijke schending is van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en in zonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat niet is onderzocht door de

tegenpartij of verzoeker voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging met zijn Belgische minderjarige kinderen;

Dat de bestreden beslissing alleen al daarom moet worden vernietigd."

2.2. Verzoeker heeft zijn in punt 1. bedoelde verblijfsaanvraag van 23 februari 2021 ingediend op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij verzocht meer bepaald om een verblijfskaart als echtgenoot van een Belgische vrouw. Vermits niet blijkt en verzoeker ook niet aanvoert dat deze Belgische referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer, is artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet van toepassing. Deze bepaling luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

"(...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en de bepalingen inzake de formele motiveringsplicht, kan de Raad zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting daarover in het verzoekschrift.

2.4. Vermits de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt en verzoeker er ook blijk van geeft dat hij zich erop kan verdedigen, blijkt geen schending van de formele motiveringsplicht en wordt dit onderdeel van het middel verder bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Het eerste onderdeel van het middel gaat in op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er wordt uiteengezet wat de inkomens- en familiale situatie van de referentiepersoon was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, van het treffen van de bestreden beslissing en erna. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter de regelmatigheid van de bestreden beslissing moet beoordelen op basis van de stukken en elementen waarover verweerder beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Hij kan dus niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing besluiten op basis van elementen en stukken die dateren van na het treffen ervan, zodat verweerder er niet van op de hoogte kon zijn, of van elementen die dateren van het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd getroffen, maar waarvan deze niet op de hoogte was .

2.6. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing woonden verzoeker, de Belgische referentiepersoon en hun twee kinderen samen met de ouders, twee zussen en een broer van de Belgische referentiepersoon.

2.7. Voor wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, maakte verzoeker naast een stuk dat de inkomsten van de referentiepersoon betreft (1), stukken over die de inkomsten van zijn schoonmoeder betreffen (2), alsook stukken die handelen over de inkomsten van zijn schoonvader (3). Daarnaast werd het bewijs overgemaakt van de inkomsten die de kinderen betreffen (4). Het betreft meer bepaald:

- (1) *“Aanslagbiljet personenbelasting aangaande de inkomsten van 2019, aanslagjaar 2020 op naam van de referentiepersoon”*
- (2) *“Inkomsten schoonmoeder bij werkgever OCMW Dendermonde periode september 2020 - november 2020”*
- (3) *“Uitkering schoonvader (FOD sociale zekerheid + mantelzorg) periode oktober 2020 - december 2020”*
- (4) *“Bewijs betaling kinderbijslag (januari 2021)”*

2.8. Voor wat betreft de beoordeling die verweerder maakt van stuk (1), meer bepaald dat dit geen bewijs vormt van recente inkomsten gezien het gaat over inkomsten van 2019, wijst de Raad erop dat zelfs indien verzoeker kan worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift opwerpt, *“Dat verzoeker geen ander aanslagbiljet kon voorleggen van zijn echtgenote dan dat aanslagbiljet betreffende de inkomsten 2019, gezien zij dit pas verkregen hebben in oktober 2020 en zij nog niet in het bezit zijn, tot op de dag van vandaag, van het aanslagbiljet betreffende de inkomsten van 2020”*, dit niet volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hierin kan immers ook nog worden gelezen: *“Bovendien blijkt dat zij toen over geen inkomsten beschikte”*. Verzoeker bevestigt deze beoordeling door in zijn verzoekschrift op te werpen dat de Belgische referentiepersoon *“tot in augustus 2020 (bedoeld wordt 2021) niet over eigen persoonlijke inkomsten beschikte omdat zij pas nadat de bestreden beslissing werd genomen een arbeidsovereenkomst heeft ondertekend met het OCMW van Dendermonde (stuk 5) en dit op 17 augustus 2021 op basis van artikel 60 van de OCMW-wet”*. Enigszins in strijd hiermee geeft verzoeker verder in zijn verzoekschrift aan dat het ondertekenen van deze arbeidsovereenkomst geschiedde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Alleszins was verweerder van deze arbeidsovereenkomst niet op de hoogte. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen op basis van het voormelde, waarover de verwerende partij dan zal oordelen. De Raad ziet niet in waarom verzoeker van verweerder verwacht dat hij hem zou hebben verzocht om de nodige stukken over te maken aangaande de voormelde arbeidsovereenkomst die de referentiepersoon heeft ondertekend. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen. Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag ingediend als echtgenoot van een Belgische vrouw en hij was er dus toe gehouden aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde voorwaarden om de gevraagde verblijfskaart te krijgen. Een cruciaal element vormen hierbij de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Indien de inkomenssituatie van de Belgische referentiepersoon wijzigde of op het punt stond te wijzigen, kwam het dan ook aan verzoeker toe om dit te melden aan verweerder en daarvan het bewijs te leveren. Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk, dat hij niet in de mogelijkheid was om zulks te doen, noch dat hij niet moest weten dat hij zulks moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is alleszins niet aan verweerder om, wanneer hij op het punt staat om te beslissen, ambtshalve bij elke aanvrager na te gaan of er ondertussen nog bijkomende informatie is of stukken zijn die nuttig kunnen zijn voor de beoordeling van

de verblijfsaanvraag. Uit niets blijkt dat verweerder op 17 augustus 2021 van oordeel moest zijn dat hij niet beschikte over voldoende informatie om de verblijfsaanvraag te beoordelen.

2.9. Er blijken dus enkel inkomsten voor te liggen “van de andere gezinsleden”, met name die van verzoekers schoonmoeder en schoonvader, aangevuld met kinderbijslag. In de bestreden beslissing kan hierover de volgende beoordeling worden gelezen:

“Met de bewijzen van inkomsten van derden (schoonmoeder en schoonvader kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Bovendien staat op de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) duidelijk vermeld dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd. Betrokkene diende dus wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn”.

“Verder leggen betrokkenen nog een betalingsbewijs voor van het kindergeld dat de referentiepersoon ontvangt. Echter, bij het beoordelen van de bestaansmiddelen wordt geen rekening gehouden met kinderbijlagen.”

2.10. Verzoeker betwist de beoordeling niet dat er geen rekening kan worden gehouden met de kinderbijlagen. Deze beoordeling vindt alleszins steun in artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.11. Voor wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing dat met de inkomsten van derden geen rekening kan worden gehouden is verzoeker opnieuw dubbelzinnig in zijn verzoekschrift: enerzijds lijkt hij het ermee eens te zijn, anderzijds lijkt hij van oordeel te zijn dat ook inkomsten van zijn familieleden in aanmerking kunnen worden genomen. Immers kan in het verzoekschrift worden gelezen:

“Dat wordt gesteld dat met bewijzen van inkomsten van derden zoals de schoonmoeder en de schoonvader geen rekening kan worden gehouden met de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat het aan de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken; Dat deze redenering misschien wel klopt om aan te tonen of men voldoet aan de voorwaarde van de voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter (...)”

versus

“Dat bovendien in verschillende arresten reeds werd geoordeeld door de RvV dat ook rekening moet worden gehouden met bestaansmiddelen van een ander inwonend familielid, zolang de gezinshereniger kan beschikken over die inkomsten (zie RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 136.363 van 15 januari 2015 en RvV nr. 65747 van 24 augustus 2011; Dat in een arrest van 3 oktober 2019 het Hof van Justitie duidelijk heeft gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoelt in de Gezinsherenigingsrichtlijn geen beslissend criterium is (zie HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18,X/Belgische staat);

Dat conform deze rechtspraak moet ook artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aldus geïnterpreteerd worden en is de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium (zie arrest 15 februari 2021, nr. 249.056);”

2.12. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn rechtspraak reeds herhaaldelijk bevestigd dat de Belgische wetgever middels artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet een zuiver interne situatie heeft willen regelen, met als doel “de migratiestromen te beheersen die de gezinshereniging doet ontstaan” (zie GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.2; zie ook GwH 7 februari 2019, nr. 17/2019). Specifiek met betrekking tot de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet overwoog het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 als volgt:

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale

bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.

(...)

B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand. Bovendien dient te worden vastgesteld dat, hoewel de Belgische gezinshereniger « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen » dient aan te tonen, terwijl de gezinshereniger, die « burger van de Unie » is, « voldoende bestaansmiddelen » moet aantonen, die laatste voorwaarde wordt beoordeeld rekening houdend met « de aard en de regelmaat van diens inkomsten » (artikel 40bis, § 4, tweede lid).”

Voormelde rechtspraak werd door het Grondwettelijk Hof bevestigd in het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, waarin het volgende kan worden gelezen:

“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.

Aan de voorwaarde dat de gezinshereniger moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet zijn voldaan opdat aan zijn echtgenoot een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging kan worden toegekend. Krachtens artikel 9 van de wet van 15 december 1980 moet een machtiging voor een verblijfsrecht, behoudens welbepaalde uitzonderingen, worden aangevraagd bij de Belgische of consulaire post in het buitenland die bevoegd is voor de betrokken vreemdeling. Het feit dat de echtgenoot in zijn land van herkomst desgevallend over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waarborgt niet dat hij die inkomsten zal behouden bij zijn verblijf in België. Evenmin volgt uit het bestaan van een huwelijksband dat de gezinshereniger over de inkomsten van zijn echtgenoot ook effectief zou kunnen beschikken.

(...)

B.10.4. Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het socialebijstandsstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Het Hof heeft er daarbij op gewezen dat in tegenstelling tot de burger van de Unie, wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, de Belg over het recht op sociale bijstand beschikt zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen.”

2.13. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dus geoordeeld dat de wetgever, door inzake gezinshereniging aan een Belg striktere voorwaarden op te leggen dan ten aanzien van een niet-Belgische Europese burger, een relevante maatregel heeft genomen in het licht van de doelstelling om de migratiestromen te beheersen die door de gezinshereniging ontstaan en dat het opleggen aan de Belgische gezinshereniger van striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel is om het voortbestaan van het socialebijstandsstelsel en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. Verder heeft het Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaard dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofdte van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, “uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn”.

2.14. Aan deze uitlegging door het Grondwettelijk Hof van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, een bepaling die eigen ingezetenen (statische Belgische onderdanen) betreft, kan geen afbreuk worden gedaan door een verwijzing naar arresten van de Raad die inkomsten van familieleden waarover de Belgische statische referentiepersoon kan beschikken niet uitsluiten. Deze arresten verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 en linken dit aan de wil van de wetgever tot uiting gebracht in de voorbereidende werken, om de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet (omzetting van bepalingen van richtlijn 2003/86/EG) aan eenzelfde regeling te onderwerpen. Vooreerst is er geen precedenterwerking binnen het Belgisch recht. Verder heeft voormeld arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 betrekking op een uitlegging van artikel 5 van de Richtlijn 2003/109/EG die handelt over de status van langdurig ingezetenen. Het begrip 'inkomsten' in artikel 5, lid 1, a) van richtlijn 2003/109/EG is een autonoom begrip van het Unierecht aldus het Hof in dit arrest en dit moet worden uitgelegd in overeenstemming met de bewoordingen van de bepaling, de doelstellingen en de context van de richtlijn. Het Hof kwam aan de hand hiervan tot de conclusie dat derdelanders om de status van langdurig ingezetene te verwerven, een beroep kunnen doen op de inkomsten van hun familieleden-derdelanders, dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. Om dat laatste te beoordelen vindt het Hof van Justitie onder meer de volgende elementen relevant: de familieband tussen de aanvrager van de status en de verwant of verwanten die bereid zijn hem ten laste te nemen en de aard en de bestendigheid van de inkomsten van de verwant of verwanten van de aanvrager. Deze conclusies kunnen niet zomaar worden getransponeerd naar artikel 7 van richtlijn 2003/86/EG, te meer daar het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak (HvJ 06.12.2012, C-365/1 1 en C-357/1 1, O., S. en L., punten 71-72) heeft geoordeeld dat, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG, de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de referentiepersoon zelf.

2.15. Dit alles heeft als gevolg dat de volgende beoordeling in de bestreden beslissing overeind blijft:

“Met de bewijzen van inkomsten van derden (schoonmoeder en schoonvader kan geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (arrest RvS nr. 240.164 dd. 12.12.2017). Bovendien staat op de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) duidelijk vermeld dat de bestaansmiddelen van de Belg moeten worden voorgelegd. Betrokkene diende dus wel degelijk hiervan op de hoogte te zijn.”

2.16. Vermits de inkomsten van verzoeker niet kunnen worden meegerekend en hij er bovendien zelf geen heeft, ziet de Raad niet in waarom verzoeker verweerder verwijt dat hij *“niet het nodige heeft gedaan om aan verzoeker bijkomende inlichtingen en bijkomende documenten te vragen in verband met eventuele eigen inkomsten van verzoeker (die er echter niet zijn (sic))”*. In dit verband en voor wat betreft het verwijt van verzoeker dat verweerder ook geen informatie opvroeg over de inkomsten van zijn Belgische echtgenote, kan ook nog worden verwezen naar het gestelde in punt 2.8.

2.17. In het eerste onderdeel van het middel valt verzoeker er verder over dat verweerder geen behoeftanalyse heeft gemaakt zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verweerder stelt in de bestreden beslissing: *“Een behoeftanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.”*

2.19. Verweerder kwam tot de vaststelling dat er onvoldoende informatie werd verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon op grond van de volgende overwegingen: *“In hoeverre de referentiepersoon beroep zou kunnen doen op een werkloosheidsuitkering blijkt niet uit het dossier. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit bepalen. DVZ kan niet bepalen in welke mate een referentiepersoon aan de voorwaarden voldoet om werkloosheidsuitkering te kunnen krijgen, noch ter waarde van welk bedrag. Indien de referentiepersoon actueel geniet van een werkloosheidsuitkering, kan deze vorm van inkomsten enkel weerhouden worden indien zij bewijzen aanbrengt waaruit blijkt dat zij redelijke inspanningen doet om een job te vinden, quod non.”* Daarna kwam hij tot de conclusie: *“Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dus geen zicht op het huidig netto- inkomen van de referentiepersoon.”*

2.20. Verzoeker brengt de voormelde overwegingen van verweerder inzake de werkloosheidsuitkering niet aan het wankelen door zijn simpel betoog dat dit geen adequate motivering is of een volkomen onterechte vaststelling is. De conclusie dat verweerder geen zicht heeft op de inkomsten van de referentiepersoon blijft dan ook overeind.

2.21 Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 omtrent artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat, *“door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen”*. Het Hof overweegt *“dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag”* en vervolgens dat *“indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”*

2.22. Vermits verweerder geen zicht heeft op de inkomsten van de referentiepersoon, is er geen sprake van inkomsten lager dan het beoogde referentiebedrag zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en heeft verweerder terecht overwogen dat er geen behoefteanalyse kan plaatsvinden (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Verzoekers overtuiging dat er wel degelijk een dergelijke analyse moest worden gemaakt en dat daarin alle stukken over de inkomsten van de schoonmoeder en de schoonvader moesten worden betrokken alsook de individuele behoefteanalyse die hij zelf heeft opgesteld, kunnen hieraan geen afbreuk doen.

2.23. Gelet op alle voormelde punten is verzoekers gehele betoog over het maandelijks inkomen en de kosten van het gezin niet relevant en gaat de Raad er niet verder op in. Evenmin is de kwestie relevant of verweerder heeft voldaan aan zijn plicht om verzoeker alle nuttige bescheiden en inlichtingen te laten overleggen voor het maken van de behoefteanalyse. De Raad gaat dan ook niet in op het betoog dat verzoeker in dit verband ontwikkelt in zijn verzoekschrift.

2.24. Verder ademt het eerste onderdeel de overtuiging uit dat de motivering niet deugt en dat verweerder onzorgvuldig, onredelijk, disproportioneel en in strijd met de aangehaalde wettelijke bepalingen heeft gehandeld, maar dit kan de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.25. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, valt verzoeker erover dat de bestreden beslissing *“absoluut met geen woord spreekt over het feit dat verzoeker ook ouder is van twee Belgische minderjarige kinderen, [H.] en [U.], die beiden zijn geboren in Dendermonde en die ook deel uitmaken van het gezin”*. Verzoeker wijst erop dat hij in een mail van 11 juni 2021 gericht aan verweerder erop heeft gewezen dat er twee kinderen zijn met de Belgische nationaliteit en dat hij de kinderen heeft kunnen erkennen. Verzoeker betoogt vervolgens *“Dat aldus naast de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgisch onderdaan in toepassing van artikel 40ter §2, 1°, de verzoeker ook de hoedanigheid heeft ingeroepen van ouder van een Belgisch minderjarig kind die zijn identiteit bewijst en die de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezelt of zich bij hen voegt op grond van artikel 40ter §2, 2° van de Vreemdelingenwet”*. Volgens verzoeker heeft verweerder nagelaten hiermee rekening te houden. Hij wijst er specifiek op dat de ouder van een Belgisch minderjarig kind geen voorwaarde dient te vervullen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Volgens verzoeker is *“de motivering van de bestreden beslissing over het beweerd gebrek aan stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dus helemaal niet van toepassing is op de ingeroepen hoedanigheid van vader van minderjarige Belgische kinderen, waarvoor deze voorwaarde van bestaansmiddelen niet geldt”*.

2.26. Gelet op wat kan worden gelezen in de bijlage 19ter van 23 februari 2021 die zich in het administratief dossier bevindt en het feit dat er zich daarin geen e-mailbericht van 11 juni 2021 bevindt dat verzoeker als stuk 4 voegt bij zijn verzoekschrift, kan de Raad verweerder volledig volgen wanneer hij in zijn nota betreffende de voormelde kritiek van verzoeker opwerpt: *“Waar verzoekende partij*

voorhoudt dat haar aanvraag diende te worden beschouwd als een aanvraag in functie van én de echtgenote van verzoeker én zijn kinderen, wijst verweerder erop dat zulks in strijd is met de expliciete bewoordingen van de aanvraag. In de bijlage 19ter dd. 23.03.2021(dit is een materiële vergissing; bedoeld wordt 23.02.2021) werd immers uitsluitend aangevinkt dat verzoekende partij zich beroept op de hoedanigheid van echtgenoot ("x echtgenoot van D.M.").

Ook in de e-mail dd. 11.06.2021 (stuk 4 bij het verzoekschrift, en niet ontvangen door de Dienst Vreemdelingenzaken) wordt bovendien niet vermeld dat verzoekende partij de aanvraag wenst te herkwalficeren. In de e-mail houdt verzoekende partij voor dat zijn aanvraag ondergeschikt moet worden aanzien als een aanvraag in functie van zijn kinderen ("zodat hij in ondergeschikte orde vraagt"). Getrapte aanvragen, of een wijziging van de grondslag van de aanvraag lopende de behandelings-termijn, vinden evenwel geen steun in art. 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst daarbij nog op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in beginsel zo snel mogelijk en binnen de 6 maanden geacht wordt de aanvraag te onderzoeken (art. 42 Vreemdelingenwet), wat uiteraard niet verenigbaar is met aanvragen die na ettelijke maanden en dan nog 'ondergeschikt' zouden worden geherkwalficeerd.

Verweerder herhaalt tot slot dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grond te verlaten. Het staat de verzoekende partij dan ook vrij een nieuwe aanvraag in te dienen om op die manier in zijn hoedanigheid van vader het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan te vragen."

2.27. Gezien verzoeker geen formele verblijfsaanvraag heeft ingediend als ouder van Belgische minderjarige kinderen aan de hand van een bijlage 19 ter, verweerder bovendien de mail van verzoeker van 11 juni 2021 niet heeft ontvangen en er alleszins geen systeem bestaat van getrapte vestigingsaanvragen met een hoofdgrondslag en een andere grondslag in ondergeschikte orde die wordt gegeven terwijl de behandelingstermijn loopt, kon verzoeker niet de verwachting koesteren dat verweerder rekening zou houden met het feit dat verzoeker ouder is van Belgische minderjarige kinderen of hierover zou motiveren of dit diende te betrekken in zijn beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Deze conclusie dringt zich des te meer op gezien een retributie wordt geheven per aanvraag en het dus niet mogelijk is een retributie te betalen voor een aanvraag met grondslag X om die daarna te gaan uitbreiden met grondslag Y (cf. artikel 1/1, §1 en §2, 6° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1/1/1 §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

De aangevoerde schending van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° en artikel 40 ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht in dit verband mist feitelijke grondslag doordat er geen vestigingsaanvraag werd ingediend door verzoeker als ouder van Belgische minderjarige kinderen.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA